

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר														
מימרא																
הא מני? ר"א היא	רב הונא בר חיננא:															מה:
אין לו שמירה אלא סכין	דאמר: [רבי אלעזר]															מה:
ולענין שוכר סבר לה כר"י																מה:
שוכר כנושא שכר דמי.	דאמר: [רבי יהודה]															מה:
לעולם כר' מאיר	אביי:															מה:
שוכר כיצד משלם? ר"מ אומר: כשומר שכר	וכדמחליף רבה בר אבוה ותני: [רבי מאיר]															מה:
כשומר חנם.	רבי יהודה:															מה:
מסר שורו לשומר חנם, הזיק - חייב, הוזק - פטור.	רבי אלעזר:															מה:
היכי דמי?																מה:
אי דקביל עליה שמירת נזקיו																מה:
אפילו הוזק נמי ליחייב																מה:
ואי דלא קביל עליה שמירת נזקיו																מה:
אפילו הוזק נמי ליפטור																מה:
לעולם שקיבל עליו שמירת נזקיו, והכא במאי עסקינן - כגון שהכיר בו שהוא נגחן, וסתמא דמילתא, דלא אויל איהו ומזיק אחריו - קביל עליה, דאתי אחריו ומזיק ליה לדידיה - לא אסיק אדעתיה.	רבא:															מה:
קשרו בעליו במסרה ונעל בפניו כראוי ויצא והזיק, אחד תם ואחד מועד - חייב, דברי ר"מ	[רבי מאיר]															מה:
תם - חייב, ומועד - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) ולא ישמרנו בעליו, ושומר הוא זה	רבי יהודה:															מה:
אין לו שמירה אלא סכין.	רבי אלעזר:															מה:
מאי טעמא דר"מ?																מה:
סתם שוורים לאו בחזקת שימור קיימי, ואמר רחמנא: תם ניחייב, דניבעי ליה שמירה פחותה, הדר אמר רחמנא ולא ישמרנו גבי מועד, דנבעי ליה שמירה מעולה, ויליף נגיחה לתם נגיחה למועד	קסבר: [רבי מאיר]															מה:
סתם שוורים בחזקת שימור קיימי, אמר רחמנא: תם נשלם, דניבעי ליה שמירה מעולה, הדר אמר רחמנא ולא ישמרנו גבי מועד, דנעביד ליה שמירה מעולה, הוי ריבוי אחר ריבוי, ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט, מיעט הכתוב לשמירה מעולה.	רבי יהודה סבר:															מה:
וכי תימא, נגיחה לתם נגיחה למועד																מה:
הא מיעט רחמנא ולא ישמרנו - לזה ולא לאחר.																מה:
והא מיבעי ליה ללאן																מה:
אם כן, נכתוב רחמנא ולא ישמור, מאי ולא ישמרנו? לזה ולא לאחר.																מה:
אחד תם ואחד מועד ששמרו שמירה פחותה - פטור.	תניא, ר"א בן יעקב:															מה:
מאי טעמא?																מה:
סבר לה כר"י																מה:
מועד בשמירה פחותה סגי ליה	דאמר: [רבי יהודה]															מה:
ויליף נגיחה לתם ונגיחה למועד.																מה:
לא פטר ר"י אלא צד העדאה שבו, אבל צד תמות במקומה עומדת.	רב אדא בר אבהו:															מה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-שור שנגח את הפרה	מימרא	מאן דאמר													
ואי דקדים תבעיה לבעל פרה תחלה, הכי נמי דאמר ליה לבעל פרה: פרה דיך אזיקתן, הב לי ראייה דאית לך שותפי?															מז:
אלא, דקדים תבעיה לבעל ולד תחלה, דאמר ליה: גלית אדעתך דשותפא אית לי.															מז:
אף על גב דקדים תבעיה לבעל פרה תחלה, מצי מדחי ליה, דאמר ליה: מידע ידעי דשותפא אית לי.		איכא דאמרי:													מז:
אטו אחד מארבעה בנזק ואחד משמנה בנזק קתני? חצי נזק ורביע נזק קתני?		רבא:													מז:
לעולם בפרה וולד דחד, והכי קאמרינן: איתה לפרה - משתלם חצי נזק מפרה, ליתא לפרה - משתלם רביע נזק מולד.		אלא אמר רבא:													מז:
טעמא דלא ידעינן אי הוה ולד בהדה כי נגחה אי לא הוה, אבל אי פשיטא לן הוה ולד בהדה כי נגחה - משתלם כוליה חצי נזק מולד															מז.
רבא לטעמיה															מז.
פרה שהזיקה - גובה מולדה, מאי טעמא? גופה היא תרנגולת שהזיקה - אינו גובה מביצתה, מ"ט? פירשא בעלמא הוא.		דאמר רבא:													מז.
אין שמין לפרה בפני עצמה ולולד בפני עצמו, אלא שמין לולד על גב פרה, שאם אי אתה אומר כן, נמצא אתה מכחיש את המזיק וכן אתה מוצא בקוטע יד עבדו של חבירו, וכן אתה מוצא במזיק שדה של חבירו.		ואמר רבא:													מז.
ואי דינא הוא, ליכחוש מזיק		רב אחא ברביה דרבא לרב אשי:													מז.
משום דאמר ליה: פרה מעברתא אזיקתך, פרה מעברתא שיימנא לך.															מז.
פשיטא, פרה דחד וולד דחד - פיטמא לבעל פרה, נפחא מאי?															מז.
לבעל פרה		רב פפא:													מז.
חולקין.		רב אחא ברביה דרב איקא:													מז.
והלכתא: חולקין.															מז.
הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ושכרה בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הוזקה בהן - בעל הקדרות חייב, ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב.															מז.
הכניס פירותיו לחצר בע"ב שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הוזקה בהן - בעל הפירות חייב, ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב.															מז.
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ונגחו שורו של בעל הבית או שנשכו כלבו של בעל הבית - פטור, נגח הוא שורו של בעל הבית - חייב נפל לבורו והבאיש מימיו - חייב															מז.
היה אביו או בנו לתוכו - משלם את הכופר.															מז:
ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב		[רבנן]													מז:
בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו לשמור.		רבי:													מז:
טעמא דשלא ברשות, הא ברשות - לא מיחייב בעל קדירות בנזקי בהמתו דבעל חצר, ולא אמרינן קבולי קביל בעל קדירות נטירותא דבהמתו דבעל חצר															מז:
מני?															מז:
רבי היא															מז:
כל בסתמא לא קביל עליה נטירותא		דאמר: [רבי]													מז:
אם הכניס ברשות - בעל חצר חייב		אימא סיפא:													מז:
אתאן לרבנן															מז:
בסתמא נמי קבולי קביל עליה נטירותא		דאמרי: [רבנן]													מז:
בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור		ותו, רבי:													מז:
רישא וסיפא רבי, ומציעתא רבנן?															מז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא- שור שנגה את הפרה	מזמן דאמר													
מימרא	מזמן דאמר													
הא מני? ר' טרפון היא	אמרי:													מח.
משונה קרן בחצר הניזק - נזק שלם משלם	דאמר: [ר' טרפון]													מח.
ברשות - הויה לה קרן בחצר הניזק ומשלם נזק שלם, שלא ברשות - הויה לה קרן ברה"ר, ולא משלמא אלא חצי נזק.														מח.
ההיא איתתא דעלתה למיפא בההוא ביתא, אתא ברחא דמרי דביתא אכלה ללישא חביל ומית, חייבה רבא לשלומי דמי ברהא.	[רבא]													מח.
לימא פליגא אדרב														מח.
הויה לה שלא תאכל	דאמר רב:													מח.
הכי השתא, התם שלא ברשות - לא קביל עליה נטירותא, הכא ברשות - קביל עליה נטירותא.	אמרי:													מח.
ומאי שנא מהאשה שנכנסה לטחון חטין אצל בעל הבית שלא ברשות, ואכלתו בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הוזקה - חייבת.														מח.
טעמא שלא ברשות, הא ברשות - פטור														מח.
לטחון חטים כיון דלא בעיא צניעותא מידי, לא בעי מסלקי מרוותא דחצר נפשיהו, ועליה דידיה רמי נטירותא, אבל למיפא כיון דבעיא היא צניעותא, מרוותא דחצר מסלקי נפשיהו, הלכך עלה דידיה רמיא נטירותא.	אמרי:													מח.
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, וחפר בה בורות שיחין ומערות - בעל השור חייב בנזקי חצר, ובעל חצר חייב בנזקי הבור אף על גב דאמר מר: (שמות כ"א) כי יכרה איש בור - ולא שור בור, הכא כיון דאית ליה להאיך למלויה ולא קא מלייה, כמאן דכרייה דמי.	רבא:													מח.
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית או בעל הבית הוזק בו - חייב, רבין - פטור.	ואמר רבא:													מח.
ומשום דרבין פטור?														מח.
מאי רבין? שהרבין גללים ונטנפו כליו של בעל הבית, דהויה גללים בור, ולא מציינו בור שהייב בו את הכלים.	רב פפא:													מח.
הניחא לשמואל														מח.
כל תקלה בור הוא	דאמר: [שמואל]													מח.
עד דמפקר ליה	אלא לרב דאמר:													מח.
מאי איכא למימר?														מח.
סתם גללים אפקורי מפקיר להו.	אמרי:													מח.
נכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית או בעל הבית הוזק בו - חייב, הזיקו בעל הבית - פטור.	ואמר רבא:													מח.
לא אמרן אלא דלא הוה ידע ביה, אבל הוה ידע ביה, הזיקו בעל הבית - חייב מ"ט? משום דאמר ליה: נהי דאית לך רשותא לאפוקי, לאזוקי לית לך רשותא.	רב פפא:													מח.
ואזדו לטעמייהו:														מח.
שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות, הזיקו זה את זה - חייבין, הוזקו זה בזה - פטורין	דאמר רבא, ואיתימא רב פפא:													מח:
טעמא דשניהם ברשות או שניהם שלא ברשות, אבל אחד ברשות ואחד שלא ברשות, דברשות - פטור, שלא ברשות - חייב.														מח:
נפל לבור והבאיש מימיו - חייב.														מח:
לא שנו אלא שהבאיש בשעת נפילה, אבל לאחר נפילה - פטור מ"ט? הויה שור בור, ומים כלים, ולא מציינו בור שהייב בו את הכלים.	רבא:													מח:
הניחא לשמואל														מח:
כל תקלה בור הוא	דאמר: [שמואל]													מח:
עד דמפקר ליה	אלא לרב דאמר:													מח:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא- שור שנגח את הפרה	מימרא	מאן דאמר													
מאי איכא למימר?															מח: ?
אלא אי איתמר הכי איתמר:															מח: ■
לא שנו אלא שהבאיש מגופו, אבל הבאיש מריחו - פטור מאי טעמא? גרמא בעלמא הוא, וגרמא בעלמא לא מיחייב.		רבא:													מח: ■ ■ ◇
היה אביו או בנו לתוכו - משלם את הכופר.															מח: ■ <
ואמאי? הא תם הוא															מח: ?
במועד ליפול על בני אדם בבורות עסקינן.		רב:													מח: ! ◇
א"ה, בר קטלא הוא															מח: ?
דחזא ירוקא ונפל.		רב יוסף:													מח: ! ◇
הא מני? ר' יוסי הגלילי היא		שמואל:													מח: ! ◇
תם - משלם חצי כופר.		דאמר: [רבי יוסי הגלילי]													מח: ■ ! ◇
ר' יוסי הגלילי היא דאמר כר' טרפון		עולא:													מח: ! ◇
קרן בחצר הניזוק - נזק שלם משלם		דאמר: [רבי טרפון]													מח: ■ ! ◇
ה"נ כופר שלם משלם.															מח: ■ !
בשלמא לעולא, היינו דקתני: היה אביו או בנו לתוכו, אלא לשמואל, מאי איריא אביו או בנו? אפילו אחר נמני															מח: ? ◇
אורחיה דמילתא קתני.															מח: ! ◇
ואם הכניס ברשות - בעל חצר חייב כו'															מח: ■ <
הלכתא כת"ק		איתמר, רב:													מח: ■ ◇
הלכתא כרבי.		שמואל:													מח: ■ ◇
כנוס שורך ושמרו - הויק חייב, הויק פטור כנוס שורך ואני אשמרנו - הויק חייב, הויק פטור.		תנו רבנן:													מח: ■ ◇
הא גופא קשיא, אמרת: כנוס שורך ושמרו - הויק חייב, הויק פטור, טעמא דא"ל שמרו, דחייב בעל השור ופטור בעל חצר, הא סתמא - חייב בעל חצר ופטור בעל השור, דבסתמא מקבל עליה נטירותא															מח: ?
כנוס שורך ואני אשמרנו - הויק חייב, הויק פטור		אימא סיפא:													מח: ■ ? ◇
טעמא דאמר ליה ואני אשמרנו, הוא דמחייב בעל החצר ופטור בעל השור, הא סתמא - חייב בעל השור ופטור בעל חצר, דבסתמא לא מקבל עליה נטירותא															מח: ■ ?
אתאן לרבי															מח: ■ ?
עד שיקבל עליה נטירותא בעל הבית לשמור		דאמר: [רבי]													מח: ■ ■ ?
רישא רבנן, וסיפא רבי?															מח: ? ◇
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.		רבי אלעזר:													מח: ! ◇
כולה רבנן היא, אידי דנסיב רישא שמרו, תנא סיפא ואני אשמרנו.		רבא:													מח: ! ◇
כולה רבי היא, וסבר לה כר' טרפון		רב פפא:													מח: ! ◇
קרן בחצר הניזוק - נזק שלם משלם		דאמר: [רבי טרפון]													מח: ■ ! ◇
הלכך אמר ליה שמרו - לא מקני ליה מקום בחצר, והויא ליה קרן בחצר הניזוק, וקרן בחצר הניזוק משלם נזק שלם לא אמר ליה שמרו - אקנויי אקני ליה מקום בחצר, והויא ליה חצר השותפין, וקרן בחצר השותפין אינו משלם אלא חצי נזק.															מח: ■ ! ◇

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>																			
בבא קמא- שור שנגח את הפרה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מימרא		אמרי:																			
ומי עדיפא ממתניתין, דאוקימנא שחבל בה בחיי הגר ומת הגר? הכא נמי שחבל בה בחיי הגר ומת הגר.																					
ואיבעית אימא: לאחר מיתת הגר, ותני: זכתה.																					
לימא כתנאי:																					
בת ישראל שנסאת לגר ונתעברה ממנו, וחבל בה בחיי הגר - נותן דמי ולדות לגר, לאחר מיתת הגר - תני חדא: חייב		[תני חדא]																			
פטור		תני חדא:																			
מאי לאו תנאי נינהו																					
לרבה ודאי תנאי היא, אלא לרב חסדא מי לימא תנאי היא?																					
ל"ק: הא רבנן, הא רשב"ג.																					
אי רשב"ג, מאי אריא לאחר מיתה? אפי' מחיים נמי אית לה פלגא																					
מחיים אית לה פלגא, לאחר מיתה כוליה.																					
ואיבעית אימא: הא והא רשב"ג, כאן בשבב ולדות, כאן בדמי ולדות.																					
משבב ולדות לישמע דמי ולדות, ומדרשב"ג לישמע לרבנן		אמרי:																			
לא, שבב ולדות דשייכא ידה בגוייהו - זכיא בהו בכולהו, דמי ולדות דלא שייכא ידה בגוייהו - לא זכיא בהו כלל.		אמרי:																			
המחזיק בשטרותיו של גר, מהו? מאן דמחזיק בשטרא אדעתיה דארעא הוא דמחזיק, ובארעא הא לא אחזיק, ושטרא נמי לא קנה דלאו דעתיה אשטרא, או דלמא דעתיה נמי אשטרא?		בעי מיניה רב ייבא סבא מר"נ:																			
עני מורי, וכי לצור ע"פ צלוחיתו הוא צריך?		א"ל: [רב נחמן]																			
לצור ולצור.		א"ל: [רב ייבא סבא]																			
משכנו של ישראל ביד גר ומת הגר, ובא ישראל אחר והחזיק בו - מוציאין אותו מידו מ"ט? כיון דמית ליה גר, פקע ליה שעבודיה. משכנו של גר ביד ישראל ומת הגר, ובא ישראל אחר והחזיק בו - זה קנה כנגד מעותיו, וזה קנה את השאר.		רבה:																			
ואמאי? תקני ליה חצירו																					
חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו		דהאמר רבי יוסי בר חנינא:																			
הכא במאי עסקינן - דליתיה, כל היכא דאיתא לדידיה, דאי בעי מקני מצי קני - קניא ליה נמי חצירו, כל היכא דליתיה לדידיה, דאי בעי הוא למיקני לא מצי קני - חצירו נמי לא קניא.		אמרי:																			
והלכתא - דליתיה בחצירו דלא קנה.																					
החופר בור ברה"י ופתחו לרה"ר, או ברה"ר ופתחו לרה"י, ברה"י ופתחו לרה"י אחר - חייב.																					
החופר בור ברה"י ופתחו לרה"ר - חייב, וזהו בור האמור בתורה, דברי ר' ישמעאל		ת"ר: [רבי ישמעאל]																			
הפקיר רשותו ולא הפקיר בורו - זהו בור האמור בתורה.		רבי עקיבא:																			
בבור ברה"ר - כ"ע לא פליגי דמחייב, מ"ט? אמר קרא: (שמות כ"א) כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כל שכן אלא, שעל עסקי פתיחה ועל עסקי כרייה באה לו לא נחלקו אלא בבור ברשותו		רבה:																			
בור ברשותו נמי חייב, דכתיב: (שמות כ"א) בעל הבור, בבור דאית ליה בעלים קאמר רחמנא		רבי עקיבא סבר:																			
בעל התקלה		רבי ישמעאל סבר:																			
אלא מאי זהו בור האמור בתורה דקאמר ר"ע?																					
זהו בור שפתחו בו הכתוב תחלה לתשלומין.		[רבי עקיבא]																			
בבור ברה"י - כולי עלמא לא פליגי דמחייב, מאי טעמא? בעל הבור אמר רחמנא, בבור דאית ליה בעלים עסקינן, כי פליגי - בבור ברה"ר		רב יוסף:																			

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא קמא- שור שנגח את הפרה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
אין הבלא למיתה, ויש הבלא לנוקין.	אמרי:		!	◇	ב.
ההוא תורא דנפל לאריתא דדלאי, שחטיה מריה, טרפיה רב נחמן.			◇	◇	ב.
אי שקיל מריה דהאי תורא קבא דקמחא, ואזל תנא בי מדרשא אם שהתה מעת לעת - כשירה, לא אפסדיה לתורא דשוה כמה קבי.	רב נחמן:		■	◇	ב.
יש חבטה בפחות מעשרה.	אלמא קסבר ר"נ:		■	◇	ב.
היו פחותין מעשרה טפחים, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור	איתיביה רבא לרב נחמן:		■	◇	ב.
מאי טעמא? לאו משום דלית ביה חבטה			?		ב.
לא, משום דלית ביה הבלא.			!	◇	בא.
אי הכי, הוזק בו - חייב, הא לית ביה הבלא			?		בא.
אין הבל למיתה, ויש הבל לנוקין.	אמר ליה: [רב נחמן]		!	◇	בא.
בית הסקילה היה גבוה שתי קומות	איתיביה:		■	◇	בא.
וקומה שלו הרי כאן שלש	ותני עלה:		■	◇	בא.
ואי סלקא דעתך יש חבטה בפחות מ', למה לי כולי האי?			?		בא.
ולטעמיך, נעביד עשרה			!		בא.
אלא כר"נ			!		בא.
אמר קרא: (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך, ברור לו מיתה יפה	דאמר ר"נ אמר רבה בר אבוה:		■	◇	בא.
אי הכי, נגבה טפי			?	◇	בא.
משום דמינוול.			!	◇	בא.
(דברים כ"ב) כי יפול הנופל ממנו, ממנו - ולא בתוכו, כיצד? היתה רה"ר גבוה ממנו עשרה טפחים ונפל מתוכה לתוכו - פטור, עמוקה ממנו עשרה טפחים ונפל מתוכו לתוכה - חייב	איתיביה:		■	◇	בא.
ואי ס"ד יש חבטה בפחות מ', למה לי עשרה?			?		בא.
שאני בית, דכל פחות מעשרה לאו בית הוא.	אמר ליה: [רב נחמן]		!	◇	בא.
אי הכי, השתא נמי דהוי מאבראי עשרה, דל מיניה תקרה ומעזיבה, מגואי לא הוי עשרה			?	◇	בא.
כגון דחק מגואי.	אמר ליה: [רב נחמן]		!	◇	בא.
אי הכי, כי לא הוי נמי מאבראי עשרה, משכחת לה דהוי מגואי עשרה, כגון דחק בה טפי			?	◇	בא.
מכריסא דתורא לארעא כמה הוי? ארבעה, אריתא דדלאי כמה הוי? שיתא, הא עשרה, אישתכח דכי קא מחבט - מעשרה הוא דקא מחבט.	אלא היינו טעמא דרב נחמן סבר:		■	◇	בא.
אלא מתני' דקתני: מה בור שהוא כדי להמית - י' טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - י' טפחים, בשיתא נמי סגי'א			?		בא.
מתני' - דאיגדר לבור.	אמרי:		!	◇	בא.
בור של שני שותפין, עבר עליו הראשון ולא כסהו, והשני ולא כסהו - השני חייב.			■		בא.
בור של שני שותפין היכי משכחת לה? הניחא אי סבירא לן כר"ע דאמר בור ברשותו חייב משכחת לה בחצר של שניהם ובור של שניהם והפקירו רשותן ולא הפקירו בורן, אלא אי סבירא לן בור ברשותו פטור, היכי משכחת לה דחייב עליה?	אמרי:		?	◇	בא.
ברה"ר.			!	◇	בא.
וברה"ר בור של שני שותפין היכי משכחת לה?			?		בא.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא-שור שנגח את הפרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אי דשוו שליח תרווייהו, ואמרי ליה זיל כרי לן ואזל כרה להו												נא.
אין שליח לדבר עבירה												נא.
ואי דכרה האי חמשה והאי חמשה												נא.
נסתלקו להו מעשה ראשון												נא.
הניחא לרבי ולנוקין משכחת לה												נא.
אלא לרבי ולמיתה, ולרבנן בין למיתה בין לנוקין היכי משכחת לה?												נא.
כגון שעקרו שניהן חוליא בבת אחת והשלימו לעשרה.	רבי יוחנן:											נא.
מאי רבי ומאי רבנן												נא.
אחד החופר בור תשעה, ובא אחר והשלימה לעשרה - האחרון חייב	דתניא: [רבנן]											נא.
אחר אחרון למיתה, ואחר שניהם לנוקין.	רבי:											נא.
מאי טעמא דרבנן?												נא.
דאמר קרא: (שמות כ"א) כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כל שכן אלא, להביא כורה אחר כורה שסילק מעשה ראשון.	[רבנן]											נא.
ורבי?												נא.
הנהו מיצרך צריכי, כדמרין.	אמר לך: [רבי]											נא.
ורבנן נמי מיצרך צריכי												נא.
אלא היינו טעמא דרבנן, אמר קרא: כי יכרה איש בור, אחד ולא שנים.	[רבנן]											נא.
ורבי?												נא.
ההוא מיבעי ליה: כי יכרה איש בור - ולא שור בור.	[רבי]											נא.
ורבנן?												נא.
תרי איש בור כתיבי.	[רבנן]											נא.
ורבי?												נא.
אידי דכתב האי כתב האי.	[רבי]											נא.
וממאי דלחויבי בתרא? דלמא לחויבי קמא												נא.
לא סלקא דעתך, דאמר קרא: (שמות כ"א) והמת יהיה לו, ההוא דקא עביד מיתה.												נא.
והאי והמת יהיה לו מבעי ליה לכדרבא												נא.
שור פסולי המוקדשין שנפל לבור - פטור, שנאמר: והמת יהיה לו, במי שהמת שלן	דאמר רבא:											נא.
ולאו ממילא שמעת מינה דבההוא דעבד מיתה עסקינן?	אמרי:											נא.
אחד החופר בור עשרה, ובא אחר והשלימה לכ', ובא אחר והשלימה לשלשים - כולן חייבין.	ת"ר:											נא.
אחד החופר בור עשרה, ובא אחר וסייד וכייד - האחרון חייב	ורמינהו:											נא.
לימא, הא רבי, הא רבנן												נא:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-שור שנגה את הפרה	מימרא	מאן דאמר												
הא והא רבנן, עד כאן לא קאמרי רבנן אחרון חייב - אלא היכא דלא עבד קמא שיעור מיתה, אבל היכא דעבד קמא שיעור מיתה, אפילו רבנן מודו דכולן חייבין.	רב זביד:													נא:
והא סייד וכייד, דקא עבד קמא שיעור מיתה, וקתני: אחרון חייב														נא:
התם שלא היה בו הבל למיתה, ובא אחר והוסיף בה הבל למיתה.	אמרי:													נא:
הא והא רבי, הך דקתני כולן חייבין - שפיר, הא דקתני אחרון חייב - כגון שלא היה בו הבל לא למיתה ולא לנוקין, ובא אחר והוסיף בו הבל בין למיתה בין לנוקין.	איכא דאמרי, אמר רב זביד:													נא:
הניח אבן ע"פ הבור והשלימה לעשרה, באנו למחלוקת רבי ורבנן.	רבא:													נא:
פשיטא														נא:
מהו דתימא, למטה הוא דהבלא דידיה קא קטיל ליה, אבל למעלה דלא הבלא דידיה קא קטיל - אימא לא, קמ"ל.														נא:
טם טפה וסילק אבניו, מהו? מי אמרינן מאי דעבד שקליה, או דלמא נסתלקו מעשה ראשון וקמה ליה כוליה ברשותיה?	בעי רבא:													נא:
תיקו.														נא:
בור שמונה ומהן שני טפחים מים - חייב מ"ט? כל טפה דמיא, כתרי דיבשה דמי.	רבה בר בר חנה אמר שמואל בר מרתא:													נא:
בור תשעה ומהן טפה אחד מים, מהו? מי אמרינן כיון דלא נפשי מיא לית ביה הבלא, או דלמא כיון דעמיק טפי אית ביה הבלא?	איבעיא להו:													נא:
בור שבעה ומהן שלשה טפחים מים, מהו? מי אמרינן כיון דנפשי מים טפי אית ביה הבלא, או דלמא כיון דלא עמקא לית ביה הבלא?														נא:
תיקו.														נא:
הרחיבה, מהו?	בעא מיניה רב שיזבי מרבה:													נא:
הרי מיעט הבלא.	א"ל: [רבה]													נא:
אדרבה, הרי קירב הזיקא	א"ל: [רב שיזבי]													נא:
ניחוי אנן, אי בהבלא מית - הרי מיעט הבלא, אי בחבטה מית - הרי קירב הזיקא.	אלא אמר רב אשי:													נא:
ניחוי אנן, אי מההיא גיסא נפל - הרי קירב הזיקא, ואי מאידך גיסא נפל - הרי מיעט הבלא.	איכא דאמרי, אמר רב אשי:													נא:
בור שעומקה כרחבה - רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד אמר: לעולם יש בה הבל - עד שיהא רחבה יתר על עומקה	איתמר: [רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד:													נא:
לעולם אין בה הבל - עד שיהא עומקה יתר על רחבה.	וחד: [רבה/רב יוסף]													נא:
עבר עליו הראשון ולא כסו.														נא:
וראשון מאימת מיפטר?														נא:
משמניחו משתמש	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד:													נא:
משימסור לו דליו.	וחד: [רבה/רב יוסף]													נא:
כתנאי:														נא:
המדלה מים מן הבור, ובא חבירו ואמר לו הנח לי ואני אדלה מים, כיון שהניחו משתמש - פטור	[רבנן]													נא:
משימסור לו דליו.	רבי אליעזר בן יעקב:													נא:
במאי קמיפלגי?														נא:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא קמא- שור שנגח את הפרה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
יש ברירה, האי מדידה קא ממלא והאי מדידה קא ממלא	רבי אליעזר בן יעקב סבר:	!	◆		א:
אין ברירה.	רבנן סברי:	!	◆		א:
ואזדו לטעמייהו	רבינא:	■			א:
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורין ליכנס לחצר	דתנן: [רבנן]	◆	■	◆	א:
זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו.	רבי אליעזר בן יעקב:	◆	■	◆	א:
במאי קמיפלגי?		^			א:
יש ברירה, האי לדנפשיה עייל והאי לדנפשיה עייל	רבי אליעזר בן יעקב סבר:	!	■	◆	א:
אין ברירה.	רבנן סברי:	!	■	◆	א:
המוכר בור לחבירו, כיון שמסר לו דליו - קנה.	רבי אלעזר:			■	א:
היכי דמי?				^	א:
אי בכספא				!	א:
ליקני בכספא				?	א:
אי בחזקה				!	א:
ליקני בחזקה				?	א:
לעולם בחזקה, ובעי למימר ליה לך חזק וקני, וכיון שמסר לו דליו, כמאן דאמ' ליה לך חזק וקני דמי.				!	א:
המוכר בית לחבירו, כיון שמסר לו מפתח - קנה.	רבי יהושע בן לוי:			■	א:
ה"ד?				^	בב.
אי בכספא				!	בב.
ליקני בכספא				?	בב.
אי בחזקה				!	בב.
ליקני בחזקה				?	בב.
לעולם בחזקה, ובעי למימר ליה לך חזק וקני, וכיון שמסר לו מפתח, כמאן דאמר ליה לך חזק וקני דמי.				!	בב.
המוכר עדר לחבירו, כיון שמסר לו משוכית - קנה.	ריש לקיש משום ר' ינאי:			■	בב.
ה"ד?				^	בב.
אי במשיכה				!	בב.
ליקני במשיכה				?	בב.
אי במסירה				!	בב.
ליקני במסירה				?	בב.
לעולם במשיכה, ובעי למימר ליה לך משוך וקני, וכיון דמסר לו משוכית, כמאן דאמר ליה לך משוך וקני דמי.				!	בב.
מאי משוכית?				^	בב.

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא-שורר שנגח את הפרה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא		מאן דאמר											
קרקשתא	הכא תרגמו:											♦	נב.
עזא דאזלא בריש עדרא	רבי יעקב											♦	נב.
כד רגיו רעיא על ענא, עביד לנגדא סמותא.	כדרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא:											♦	נב.